

KAREN WHITE

Romanu „Namas Trado gatvėje“, „Mergina iš Legaro gatvės“,
„Nepažįstamieji Montagju gatvėje“ autorė

ROMANAS

*Sugrįžimas
iš Trado
gatvės*

*The New
York Times
bestselleris*

TYTO ALBA

KAREN WHITE

Sugrįžimas
į Tradog
gatvę

R O M A N A S

Iš anglų kalbos vertė
Loreta Gema Baltaduonė

VILNIUS 2022

Karen WHITE
RETURN TO TRADD STREET
Berkley, New York, 2014

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2014 by Karen White

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition was published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Magdalena Russocka / Trevillion Images, viršelio nuotrauka

© Loreta Gema Baltaduonė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022

© „Tyto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-698-8

PIRMAS SKYRIUS

Mano akys sumirksėjo ir atsimerkė miegamajame Trado gatvėje – pro medines žaliuzes iš lėto skverbėsi šviesos šukės. Plo-nytės užuolaidos, kurios, anot mamos, turėjo suteikti moteriškumo gana vyriškai erdvei, švelniai pleveno pučiant vėsiam orui per angą plačioje grindjuostėje. Prie skruosto prisiglaudė drėgnas snukutis ir plaukuota ausytė, veidą vėdavo Generolo Li uodega. Tačiau nė vienas iš šitų jaukių malonumų nepadėjo, nes pabudus tikrovė vėl smogė į galvą it kalnų griūtis, nesutikusį kelyje kliūčių. Nors visą gyvenimą buvau savo likimo šeimininkė, nors gyvenau, kaip man atrodė, prasmingą nekilnojamojo turto agentės gyvenimą ir padariau puikią karjerą, dabar atsidūriau protu nesuvokiamoje, neįtikėtinais keblioje padėtyje: man keturiasdešimt, esu netekėjusi ir – kas labiausiai stulbino – nėščia.

Žvilgtelėjau į naktinį staliuką, kur stovėjo nedidelis jubiliejinis laikrodis su gaubtu, priklausęs buvusiam namo šeimininkui Nevinui Vanderhorstui. Beveik viską šiame miegamajame ir apskritai visame name palikau taip, kaip buvo, net nežinau kodėl. Mėgdavau sau kartoti, kad jeigu uždėsiu per ryškų asmeninį antspaudą, namą bus sunkiau parduoti. Bet kartais, pavyzdžiui, dabar, įsivaizduodavau, jog girdžiu pono Vanderhorsto balsą, man

pasakojantį, kaip jis myli savo protėvių namus. „Tai istorija, prie kurios gali prisiliesti.“ Iš pradžių nesupratau, apie ką jis kalba, o dabar būgštavau, kad pagaliau pradėdu suprasti.

Aš atsargiai žiūrėjau į šeimos ir istorijos sąsajas. Nuo gimimo esu čarlstonietė, turiu savo giminės medį ir senus namus, bet beveik trisdešimt trejus metus man kuo puikiausiai sekėsi ir be jų. Bent jau iki tol, kol mama, kuri paliko mane, kai buvau šešerių, nusprendė, kad laikas susitaikyti.

Visaip marksčiausi, bandydama įžiūrėti apskritą ciferblatą, ir tyliai keiksojau save už tai, kad nutariau nekeisti elektroninio laikrodžio kitu labai panašiu, tik su didesniais, ryškesniais neoniniais skaičiais, kad matyčiau ir be akinių. Pagraibiau ranka naktinio stalelio stalčiuje, susiradau akinius ir užsidėjau ant nosies. Pusė aštuonių. Staigiai atsėdau, susigėdusi, kad vėl pramiegojau. Nors į Hendersono nekilnojamojo turto agentūrą darbuotojai pradeda rinktis tik devintą, nuo pat pirmos darbo dienos aš, ištikima darbuotoja, jau aštuntą sėdėdavau prie darbo stalo. Dėl to mano pavardė ir būdavo pirmoji pardavimų lentelėje pono Hendersono kabinete kiekvieną ketvirtį nuo pirmų mano darbo metų. Ir iki visai neseniai šitos vietos niekam neužleidau.

Keliant kojas nuo lovos krašto, kambarys pakrypo ir suteliūkavo skrandžio turinys, užsilikęs nuo vakar vakaro. Sudejavusi kritau ant pagalvės, bet nė trupučio geriau nepasijutau, net tuomet, kai savo šlapiu liežuviu mane lyžtelėjo Generolas Li. Trumpai pabeldusi įėjo ponias Hulihan, mano ekonomė, nešina lėkšte sūrių krekerių.

– Regis, kaip tik laiku. Jūsų mama sakė, kad kas rytą jų turi atsirasti ant jūsų naktinio stalelio. Turite porą suvalgyti ir tik tuomet kelti galvą nuo pagalvės.

Paveldėjau ponias Hulihan sykiu su šunimi ir namu. Nors

mane iki šiol kankino abejonės dėl dviejų pastarųjų naudos, ponია Hulihan buvo tikras auksas. Užmetusi akį į jos didelę krūtinę ir plačias strėnas supratau, kad to aukso turiu daug.

– Ačiū, ponია Hulihan. – Padėkojusi paėmiau siūlomą krekerį ir padėjau ant išdžiūvusio liežuvio. Taip ir palikau, kol ištirps, nes baiminausi, kad skrandis gali paprieštarauti, jeigu per smarkiai judinsiu burną. Užsimerkiau, kad taip nesisuktų kambarys, ir vėl išgirdau tą garsą. Jis mane ir pažadino, bet prasiblaškiusi iškart apie jį pamiršau.

– Ar girdėjote? – paklausiau labai ramiai gulėdama, kad abi išgirstume ir kad staigiai sujudėjus nesupykintų.

– Ką?

Mes žvilgtelėjome viena į kitą.

Garsas buvo toks tylus, kad lengva buvo neišgirsti. Tačiau po jo pliūpteldavo šalto oro gūsis, lyg atsivėrus kapinių mauzoliejais durims.

– Verkia kūdikis, – tariau. Lyg girdėtų ir jis, Generolas Li stryktelėjo nuo lovos ir išdūmė pro duris. Aš save įtikinėjau, kad jis alkanas ir nubėgo į virtuvę paėsti.

Ekonomė nusišypsojo ir nuėjo prie durų.

– Šiuose namuose kūdikių nėra... kol kas. Tikriausiai išgirdote katę gatvėje. Arba klausia krečia pokštus, kad ruoštumėtės. – Ji sustojo ir atsisuko, visu kūnu užstodama tarpdurį. – Užplikysiu jums tos žaliosios arbatos be kofeino, kur atnešė Nola. Tik gulėkite ir valgykite krekerius, kol pajusite, kad jau galite sėstis. – Ji parodė į mažytį varpelį, kurį mama buvo padėjusi prie laikrodžio. – Jeigu manęs reikės, paskambinkite.

Po langu triukšmingai suburzgė variklis ir aš pašokau.

– Kas čia? – paklausiau ir netyčia išspjoviau trupinius po kaklu ant naktinių marškinių.

– Tai tas rangovas Ričas Kobiltas, jis baigia tvarkytis po pamatų

remonto darbų. Sakė, įspėjo prieš savaitę, kad statytumėt savo automobilį gatvėje ir paliktumėt jam vietos įvažiuoti į sodą.

Apdujusi nuo pykinimo, išdrįsau pasukti akis į blekberį ir naująjį mobilųjį – abu išjungti nuo vakar, kai šiaip ne taip parsiradau namo ir apie šeštą kritau į lovą. Kaip per rūką prisiminiau pokalbį su ponu Kobiltu, netgi tai, kad pavyko išvengti jo sėdynės „iškirptės“ vaizdo, kuris atsiverdavo amžinai smunkant jo kelnėms. Gali būti, kad net pasižymėjau savo telefono kalendoriuje, bet dabar iš to nebuvo jokios naudos, nes telefonai buvo išjungti. Kabinete mano stalo kalendorius buvo prikeverzotas piešinių, kaip Tas-Kurio-Vardo-Neminėsime galabijamas įvairiais viduramžiškais būdais, o ne tvarkingų įrašų apie susitikimus. Aš užsi-merkiau ir sudejavau.

– Nesirūpinkite. Ryte atvažiavo tėtis ir perstatė automobilį, kad galėtumėte ilgiau pamiegoti. Neskubėkite, šūktelkite, jei ko prireiks. Einu pašerti Generolo Li.

Lyg būtų išgirdęs savo vardą, apačioje garsiai sulėjo šuo. Anksčiau, kol nebuvo prasidėję rytiniai pykinimo priepuoliai dėl nėštumo, mudu su Generolu Li turėjome biologinį poreikį maitintis reguliariai ir tuo pačiu laiku. Buvo galima nusistatyti laikrodį pagal jo lojimą arba garsėjantį mano verkšlenimą. Tačiau dabar mintis apie maistą mane pribaižė. Šokau iš lovos ir vos spėjau nubėgti iki tualetu.

Po pusantros valandos vargais negalais nusivilkau į apačią. Kai trečią kartą išsiploviau plaukų galiukus ir pasitaisiau makiažą po bėgimo į vonią ištuštinti skrandžio, nuleidau rankas. Susirišau plaukus į uodegą ir pasipudravau nosį. Akinių neužsidėjau, nes man nuoširdžiai buvo neįdomūs rytinio tualetu rezultatai.

Prie žadėtos garuojančios žaliosios arbatos be kofeino lėkštėje laukė dvi riekelės sausų skrebučių – be gliuteno, be kviečių ir be skonio. Stalo gale sėdėjo mama, buvusi operos primadona

Džinetė Priolo... ji atrodė tarsi ką tik nužengusi iš „Gwynn’s“ drabužių parduotuvės vitrinos. Nors persiritusi per šešiasdešimt, lengvai galėjai ją palaikyti dešimčia metų jaunesne ar netgi gundančių formų kantri muzikos žvaigždės Doli Parton brunetės versija, tik be akcento ir kiek kuklesniu biustu. Vienintelė mano paguoda visame šiame nėštumo reikale buvo ta, kad pirmą kartą gyvenime galėjau dėvėti liemenėlę, kuri nepriminė sportinės.

Atsisėdau priešais skrebutį ir stengiausi vietoj jo neįsivaizduoti šokoladu glaistytos spurgos.

– Labas rytas, mama. Kas čia tave atginė tokią ankstybę?

Ji gurkštelėjo iš savo puodelio.

– Ar reikia kokios nors priežasties? Tu mano vienturtis vaikas, netrukus man pagimdysi pirmą vaikaitį... argi to negana?

Aš įtariai ją nužvelgiau.

– Tau skambino Nola, ar ne?

Mudvi su Nola, To-Kurio-Vardo-Neminėsime paaugle dukra, labai suartėjome, kai prieš keletą mėnesių, Kalifornijoje mirus jos motinai Bonei, ji atvažiavo į Čarlstoną.

Dar visai neseniai mes visos trys gyvenome mamos namuose Legaro gatvėje, kol po milžiniško – ir banko sąskaitas ištuštinsio – pamatų remonto buvo pranešta, kad mano namas vėl tinkamas gyventi. Nola buvo keista, juokinga, muzikali ir protinga, ir jeigu ne taip netikusiai pasirinktas tėtis, ji būtų tiesiog tobula paauglė.

– Nola dėl tavęs nerimauja. Grįžusi į savo namus tu jai nė karto nepaskambinai. Džekas irgi su ja apie tave nesikalba.

Suirzusi dėbelėjau į ją.

– Juk žinai, šituose namuose šio vardo minėti negalima.

Jutau, kad už manęs stovi ponia Hulihan, ir įsivaizdavau, kaip ji mamai į veidą kilnoja antakius.

– Melanija, brangioji, judu su Džeku būsite to kūdikio tėvai.

Anksčiau ar vėliau turėsi su juo kalbėtis. O kamuolys dabar tavo pusėje, pati žinai. Juk jis *prašė* tavęs tekėti, o tu nesutikai. Manysčiau, bent jau turėtum jam paaiškinti. – Jos klausiantis žvilgsnis tarytum sakė, kad paaiškinti turiu ne tik Džekui.

Pabrėžtinai kantriai jai atsakiau:

– Pasakiau „ne“ lygiai dėl tos pačios priežasties, dėl ko Bonė jam nepasakė apie Nolą, – nes ji žinojo, kad būdamas džentelmenas jis pasielgs „teisingai“. O aš nenoriu, kad jis pasielgtų „teisingai“. Jis jau anksčiau aiškiai leido suprasti, kad manęs nemylė, o dėl kitų priežasčių tekėti už jo nenoriu. – Jaučiau, kad vėl tvenkiasi ašaros. – Aš tikrai negaišiu laiko ir paskui jį nelakstysiu maldaudama apsigalvoti.

– Bet jis tikrai tave myli, Mele. Žinau, kad myli.

Bandžiau suprunkšti, bet ištrūko beveik rauda.

– Na, gerai. Tuomet kodėl jis atsakė „apgailėstauju“, kai jam pasakiau, kad jį myliu? – Paėmiau skrebutį ir atsikandau, bet tik tam, kad nesimatyty, kaip virpa lūpa. Nėštumo hormonai, atmetas meilės prisipažinimas ir pasiūlymas tuoktis iš pasigailėjimo – visa tai sunaikino mano pasitikėjimą savimi ir atsparumą. Nežinia, ar kada beatsigausiu. Be to, aš juk gyvenau laikydama si principo: jeigu apsimesi, jog ko nors nėra, ilgainiui tai dings. Bent jau su vaiduokliais tai veikdavo.

– Žinok, jis neišnyks, jeigu apsimesi, kad jo nėra. – Mama, kuri, matyt, ne tik buvo aiškiaregė, bet ir skaitė mano mintis, išrietusi antakį mane stebėjo.

Aš susitelkiau į arbatą ir skrebutį, nepaisydama trupinių, byrančių ant tamsiai mėlyno kostiumėlio. Sijoną buvau susijuosusi gumele ir susegusi sąvaržėlėmis, o švarką užsisagsčiau taip, kad nesimatyty mano „rankdarbio“. Deja, įsitempusi švarko saga laikėsi tik ant plauko ir maldos.

Jutau mamos žvilgsnį ir lėtai pakėliau akis.

– Aš irgi sapnavau, – tyliai pasakė ji.

Virtuvėje stėjo tylu, tik ponija Hulihan barškino plautuvėje indus, o Generloas Li šliurpė savo édalą. Mama paprastų sapnų nesapnuodavo, ir mudvi abi tą žinojome. Ji regėjo „vizijas“. Pastaroji vizija gražino ją į mano gyvenimą, kad išgelbėtų mane. Jeigu ji regėjo dar vieną viziją, tai turėjo būti kas nors ne mažiau dingio.

– Ką? – paklausiau ir arbata užgėriau sausą skrebutį.

– Verkiantį kūdikį.

Maistas įstrigo gerklėje.

– Verkiantį kūdikį?

Ji prisimerkė.

– Vadinasi, tu irgi girdėjai, ar ne?

Aš užverčiau akis ir per vėlai susizgribau, kad tikriausiai atrodau kaip Nola.

– Nuo tavęs neįmanoma nieko nuslėpti!

Ji švelniai nusišypsojo.

– Taigi, neįmanoma. – Ji pastūmė nuo savęs puodelį ir tarė: – Bet tai gali būti nesusiję nei su tavimi, nei su tavo nėštumu.

Aš žiūrėjau į ją nustebusi.

– Kai išgirdau verksmą, kažką pajutau. Kažką stipraus ir nebūtinai gero. Bet jutau, kad tai kažkas kita, tarsi su manimi ne visai susiję, tik norėjo man pranešti apie save. – Mama nutilo... kitokiomis aplinkybėmis sakyčiau, kad stėjo „nėščia“ tylu. Paskui ji tęsė: – Ir galbūt paprašyti pagalbos.

Mama nenuleido nuo manęs akių ir mane nupurtė šaltis. Gyvenimas ir taip jau tapo pernelyg sudėtingas, tad dar vienos naštos nenorėjau. Įtikinėjau save, kad verksmas man tik pasigirdo, kad jis neturi su manimi nieko bendro. Kad dar vienas asmuo, gyvas ar miręs, neprašo manęs nieko tokio, ko aš nepasiruošusi duoti.

Nudelbiau akis į tuščią lėkštę. Mudvi abi buvome apdovanos gebėjimu bendrauti su mirusiaisiais. Mama jį vadino dovana, bet man jis visada buvo akmuo po kaklu. Ir nors tuo metu nežinojau, vaikystėje šis gebėjimas atplėšė mus vieną nuo kitos, o vėliau vėl suvedė. Dėl to džiaugiasi, taip pat džiaugiasi, kad galėjome išsiųsti kelias neramias sielas į šviesą, neatkreipdamos į save per daug dėmesio. Tačiau mano pačios siela buvo tiek iškan-kinta, kad nepajėgiau paisyti kiekvieno dunkstelėjimo naktimis. Arba virkstelėjimo auštant.

Apsimesdama tikinti tuo, ką sakau, tariau mamai:

– Šitą namą turiu jau gana seniai ir pažįstu visus jo vaiduoklius. Mes išsiuntėm Luizą Vanderhorst ir Džozefą Longą ten, kur jiems ir priklauso būti, ir nuo tada nemačiau nei jų, nei Nevino Vanderhorsto. Yra užsilikusios kelios patenkintos vėlės, bet mes nesipainiojame vieni kitiems po kojų. Ir tikrai nėra jokio kūdikio, kaip ir priežasties tam kūdikiui čia būti.

– Apie kurį mes žinotume, – užbaigė mama.

Jau norėjau ginčytis, bet kažkas pasibeldė į duris ir mudvi sužiurome viena į kitą, o ta vieta, kur širdis susieina su siela, iš baimės susitraukė.

Ponia Hulihan nuėjo atidaryti durų ir įleido mano santechniką, o dabar dar ir rangovą Ričą Kobiltą. Nuo tada, kai paveldėjau šį namą, Ričas tapo tokia pat neatsiejama jo dalis kaip byrantis tinkas ar skilęs pamatas. Aš dažnai susimąstydavau, ar nevertėtų jam skirti kambarį ir imti nuomos mokesčių. Bet ką padaryčiau, kas padėtų užbaigti niekaip nesibaigiantį namo restauravimą.

Jis įėjo į virtuvę ir aš susigūžiau, kai prieš prabildamas pasitaisė smunkančias kelnes. Tai visuomet buvo ženklas, kad turi blogų naujienų, tuomet mano galvoje triukšmingai sužlegėdavo kasos aparatas, nes iš banko sąskaitos turėdavo išskristi dar daugiau pinigų.

– Labas rytas, panele Midlton, panele Priolo. – Jis mums abiem linktelėjo.

Ponia Hulihan atnešė jam didelį puodelį kavos su dviem gabalėliais cukraus bei dosnia porcija grietinėlės ir įdavė į rankas. Už tai taip pat turėčiau imti iš jo mokestį, pagalvojau. Nekviečiau jo prisėsti, klaidingai manydama, kad kuo mažiau jį matysiu, tuo mažiau pinigų būsiu priversta išleisti. Ir vėl mintyse iškilo viliojantis vaizdas – automobilių stovėjimo aikštelė mano namo vietoje.

– Kas atsitiko? – ištariau du žodžius, kurie visuomet sekdamo po pasisveikinimo.

Jis laikė rankoje garuojantį puodelį, bet negėrė, tada pastebėjau, kad jo veidas po kepure daug blyškesnis nei paprastai. Kai jis pradėjo dirbti mano name, netrukus sužinojau, kad jis taip pat jaučia neramias vėles ir retsykiais jos jam apsireiškia įvairiais nemaloniais būdais. Aš iki šiol nesupratau, ar jis neigė savo gebėjimą, ar tikrai nesuvokė, kad dažų skardinės pačios išsiliedavo, – gal jam atrodė, kad kažkas papokštavo, o gal negalėjo prisiminti, ar pats jų nesunaudojo.

Jis pažvelgė į mane tarsi atsiprašydamas, ir aš taip garsiai atsidusau, kad oras iš plaučių išėjo švilpdamas.

– Jeigu manote, kad vėl dėl pamatų, klystate.

– Nors tiek lengviau. – Aš nenuleidau nuo jo akių, bandydamas suprasti, ar jis nemeluoja. – Tuomet kas?

Jis vėl pasitempė į viršų kelnes, lyg norėdamas laimėti laiko, ir buvo aišku, kad nei jis nori pasakoti, nei aš noriu išgirsti.

– Na, suprantate, kai atkasėme ir permūrijome pamatus, jūsų sode susidarė nemažas kalnas šiukšlių. Iš pradžių nekreipėme dėmesio, ką iškasame, nes žinojome, kad antrą kartą to nepanaudosime. Na, o šiandien išvežti šiukšlių atvažiavo savivartis sunkvežimis ir traktorius su kaušu, ir kai pasėmė antrą kartą, tuomet ir pamatėm.

Jeigu tai įmanoma, jis dar labiau pabalo.

Mama atsistojo, mačiau, kad jos ranka truputį virpa. Ji palietė man pirštus ir mus tarsi nukrėtė elektra. Aš stvėriau ją už rankos, prisiminusi, kad susidūrusios su priešiškomis vėlėmis turime kartoti mūsų bendrą mantrą: „Mes už tave stipresnės.“

– Ką pamatėt? – paklausiau neįtikėtinais ramiu balsu.

Jis dirstelėjo sau per petį, lyg bijodamas, kad tai, ką atkasė, neišdygtų jam už nugaros. Man kūnu perbėgo virpulyš ir spėjau, kad, ko gero, Ričas bėgštauja ne be reikalo.

– Kaulus. Mažoje medinėje dėžėje. Tikrai žmogaus. – Jo ranka ėmė pastebimai drebėti, ir per puodelio kraštą išsiliejo truputis kavos. – Kūdikio.

Mudviejų su mama žvilgsniai susitiko ir ji stipriau įsitvėrė mano rankos, o galvoje rikošetu šokinėjo viena mintis, kol nukrito ant jau ir taip sugriuvusio mano gyvenimo: „Na, štai, ir vėl.“ Ir pasaulis prislėgė mane visu svoriu.

ANTRAS SKYRIUS

Visi trys sėdėjome ant sofos svetainėje – mama iš vienos pusės, tėtis iš kitos. Aš nė vieno nekviečiau, bet kai jie taip susėdo, iš dėkingumo vos neapsižliumbiau. Jau neblogai nusimaniau apie policijos švyturėlius, geltoną juostą nusikaltimo vietai apjuosti ir numirėlius, išslapstytus mano namuose, bet vis dėlto mane tai sukrėtė. Tik spėjau atsigauti po anų įvykių, kai mažiau nei prieš dvejus metus po fontanu buvo atrasti Luizos Vanderhorst ir Džozefo Longo palaikai, ir štai dabar, atrodo, mano namo pamatuose rastas užmūrytas dar vienas kūnas. Ir tai jau asmeniškai.

Mūsų akys buvo nukreiptos į augalotą detektyvą Tomą Rairlį, kuriam kažkaip pavyko tilpti viename iš Čipendeilo krėslų. Jo plaukai buvo rusvi, saulės nubalintais galiukais, lyg daugiausia laiko leistų lauke, griežtų bruožų veide – nuoširdžios rudos akys, – jis laisvai galėjo tapti „Eilinio Džo“ personažo modeliu. Gal dėl siautėjančių nėštumo hormonų, bet negalėjau atitraukti nuo jo akių. Čarlstono vyrai kažkuo ypatingi. Matyt, į berniukų besilaukiančių mamų kraujotaką įsigeria Čarlstono pelkynų dumblas ar vasaros karščiai, kai kepa batų padai, jeigu per ilgai stovi ant šaligatvio. Netgi ir Tą-Kurio-Vardo-Neminėsime prie jų kas nors priskirtų.

– Jūs iš Čarlstono? – ištariau pirmiau, nei suvokiau, kad tai sakau.

Jis atsisuko į mane nustebęs ir supratau, kad kol užsisvajojusi svarsčiau, kaip puikiai išryškėja jo raumenys vilkint aptemptais marškiniais ir kokios didelės turėtų būti pėdos tuose milžino batuose, jis, regis, pasakojo apie žmogaus palaikus, rastus mano namo pamatuose.

– Taip, ponია. Mano mama, tiesa, iš Airijos, bet tėvas gimė ir užaugo čia. Ir jis, ir senelis dirbo Čarlstono policijoje, o aš mūsų šeimoje esu pirmas detektyvas. – Jis plačiai išsišiepė ir mano hormonai sutrepšėjo polkutę, bet nuojauta vis tiek sakė – kad ir miela jo šypsena, ji nė iš tolo neprilygs šypsenai kitame gražiam veide, tame, kuris man vis rodėsi sapnuose.

Aš sutrikusi atsilošiau. Mama, kuri, kaip supratau, bandė atsakyti į man skirtą klausimą, tarė:

– Melanijai šitas namas priklauso tik apie porą metų. Manau, namo istorijos ji gerai nežino, tik tai, kad jis priklausė Vanderhorstų šeimai nuo 1848 metų, kai buvo pastatytas. Namą ji paveldėjo iš Nevino Vanderhorsto.

– Ar jis giminė?

Aš išsitiesiau, iš anksto žinodama, kur link veda šis klausimas.

– Ne. Aš su juo susipažinau, kai buvau čia iškviesta parduoti jo namo. Bet žmogus netikėtai pasimirė, o namą užrašė man.

Detektyvas Railis nustojo rašęs.

– Jūs matėtės su ponu Vanderhorstu tik vieną kartą ir jis paliko jums namą?

– Patikėkite, mane tai irgi pribloškė. Mano senelis su jo tėvu buvo geriausi draugai, tad galbūt jam tokio šeimyninio ryšio ir pakako. – Nutariau praleisti tą dalį, kad sode mačiau Nevino motinos Luizos Vanderhorst vėlę ir kad senoliui buvo susidaręs įspūdis, jog aš jai patikau. Jam pakako motinos palankumo man,

be to, jis neturėjo jokių jam žinomų giminaičių, todėl ne savo valia tapau griūvančio namo su visais jo vaiduokliais paveldėtoja. Nė nekalbu, kad paveldėjau dar ir šunį bei ekonomę.

Jis pakėlė antakius.

– Jūs, matyt, turite nepaprastą įtikinėjimo galių.

Aš paraudau.

– Aš nieko neįtikinėjau, dievaži. Aš nekenčiu senų namų.

Kalbant formaliai, tai buvo išarta labiau iš įpročio nei iš beveik išgaravusio įsitikinimo, bet nenorėjau, kad jis manytų, – kaip manė dauguma žmonių, – kad aš kaip nors priverčiau poną Vanderhorstą. Tuo metu jo namas man atrodė kaip milžiniška žiojinti duobė pinigams siurbti, kurios vietoje puikiausiai tiktų pelninga automobilių stovėjimo aikštelė. Tuo nebelabai tikėjau, bet negalėjau teigti, kad kartkartėm neaplankydamas mintys, jog vertėtų aplieti pamatus benzinu ir brūkštelti degtuką. Ypač po pokalbio su Riču Kobiltu, kai jis man pranešė apie dar vieną neatidėliotiną brangų remontą.

– Bet ar istoriniai Čarlstono namai nėra jūsų specializacija?

Aš atlaidžiai nusišypsojau.

– Taip, bet tik dėl to, kad galiu juos objektyviai įvertinti. Apskritai kalbant, su senoviniais namais aš nelabai sutariu.

Jis atsitiesė ir padėjo rašiklį tarsi rodydamas, kad tai, ko dabar paklaus, bus ne protokolui.

– Ir kodėl gi?

Aš linktelėjau.

– Tam turiu keletą priežasčių. – Mečiau žvilgsnį į mamą. – Bet svarbiausia yra ta, kad su tokiais namų išlaidų ir restauravimo išlaidomis niekaip nesusitaupysi pensijai. Jie kaip tie suaugę vaikai, kurie nesikrausto iš namų ir tikisi, kad juos išlaidys amžinai.

Jis timptelėjo lūpą.

– Supratau, – tarė jis ir pasiruošė rašyti. Jo šiltos rudos akys susidūrė su manosiomis. – Regis, teks pasikapstyti po Vanderhorstų šeimos istoriją ir bandyti susigaudyti, kieno šie palaikai galėtų būti. Prie palaikų buvo rasti keli dalykai, galbūt jie padės tyrimui.

Neklausiau, kas tai yra. Buvau pasiruošusi su malonumu permesti jam šitą rūpestį, kad baigtųsi pamatų remontas ir galėčiau kurti savo gyvenimą iš naujo. Norėdama kuo greičiau baigti pokalbį tariau:

– Jums gali praversti daktarės Sofi Volen-Arasi kontaktai. Ji yra Čarlstono koledžo Istorinio paveldo fakulteto dėstytoja ir kažkodėl be galo šiuo namu žavisi. Daug žino apie namo istoriją ir mielai jums papasakos. Tik pasiruoškite klausytis apie porą valandų.

Sofi buvo mano geriausia draugė ir mudviejų porelę būtų galima laikyti vienu iš pasaulio stebuklų. Jai tofu reiškė tai, ką man reiškė mėsainiai, birkenstokai – ką man „Tory Burch“ žemakulniai, jai „Goodwill“ labdaros drabužių krautuvė, o man – butikai Karaliaus gatvėje. Bet mylėjau ją kaip seserį – dažniausiai – ir savo gyvenimo be jos neįsivaizdavau.

Aš tęsiau:

– Jiedu su vyru Čadu Arasiu šiuo metu išvykę medaus mėnesio į Angolą pamokyti vietos ūkininkus žemdirbystės, bet jau kitą ketvirtadienį grįš.

Tomas vėl pakėlė antakius, lyg į galvą atėjus minčiai, bet nieko nesakė. Yra daugybė dalykų, kurių nepajėgia paaiškinti net ir geriausia draugė.

Ponia Hulihan atnešė mums kavos ir pyragaičių. Kol tėvai šnekučiausi su detektyvu Railiu, aš nė kiek nesidrovėdama skubiai persėdau į kitą sofos galą, iš kur buvo lengviau niekieno nepastebėti pasiekti lėkštę su pyragaičiais. Vis dar buvau alkana ir

taip džiūgavau, kad jau atsiranda apetitas, jog savęs nevaržiau. Kai vėl siekiau lėkštės, pajutau palaisvėjus juosmenį, nes vienintelė švarko saga neatlaikė ir trūkus siūlui šovė kaip kulka, pirma barkštelėjo į sidabrinį kavinuką, o paskui detektyvui Railiui tiesiai į kaktą.

– Oi, – ištarė jis stodamasis ir jau siekdamas ginklo, bet tuomet ant kavos stalelio pamatė kaltininkę.

Ponia Hulihan, stovinti tarpdury, pastebėjo ryškiai raudoną dėmę detektyvo kaktoje ir, tarusi „Aš tuoj“, greitai išlėkė iš kambario atnešti ledo.

– Labai atsiprašau, – pasakiau persigandusi.

Detektyvas Railis įsmeigė klausiamas akis į mano liemenį.

– Ji laukiasi, – paaiškino mama, norėdama sušvelninti padėtį. Labai panašiu tonu ji įkalbėjo mane vilktis raudoną vakarinę suknelę su gilia iškirpte per mano keturiasdešimtąjį gimtadienį, per kurią ir atsidūriau dabartinėje padėtyje. – Dar nespėjo nusi-pirkti nėščiosios drabužių.

– Ak, – tarė jis sumišęs. – Nežinojau, kad jūs ištekėjusi...

– Ji neištekėjusi, – atsakė mano tėvai vienu balsu.

Aš susigūžiau, norėjosi sulįsti į sofą.

Detektyvas visai sutriko.

– Dovanokite; žinoma, neturėjau pulti prie išvadų. – Jis nusišypojo, lyg mėgindamas atsipirkti žavesiu, įgimtu visiems Čarls-tono vaikinams, ir pridūrė: – Matyt, todėl, kad man visada atrodo, jog visos gražios merginos jau išgraibstytos.

– O, ji tikrai laisva! – Mes visi atsigręžėme ir pamatėme iš fojė atkulniuojantį Džeką, o iš paskos – poniją Hulihan, nešinę šaldytais žirneliais ir rankšluosčiu. Ji vikriais judesiais apvyniojo žirnių maišelį rankšluosčiu ir padavė detektyvui Railiui.

– Mama! – įpykusi dėbtelėjau į ją. Džekas atsirado namuose dėl vienos vienintelės priežasties.

Jis padėjo ant kavos staliuko ryšulėlį iš knygyno „Blue Bicycle Books“ ir pasisveikino su mano tėvais – paspaudė tėčiui ranką ir pabučiavo mamą į skruostą. Tuomet lėtai atsitiesė ir atsuko į mane neabejotinai šaltas mėlynas akis.

– Sveika, Mele. Senokai matėmės.

Sutinku, jis turėjo dėl ko ant manęs pykti. Kai pasiperši ir tave atstumia, subjektas, kuriam buvo pasipiršta, juk turi tikėtis tam tikro priešiško. Bet po to visą mėnesį jis nei skambino, nei žinutės parašė, nei siuntė Nolos pamėginti mane perkalbėti. Arba paklausti manęs kodėl. Žinoma, tai būtų buvę bergždžia, nes vis vien nebūčiau pakeitusi savo sprendimo. Tik tiek, kad nei aš, nei mūsų kūdikis jam tarsi nebeegzistavo. Iš pradžių save tikinau, jog ir norėjau, kad taip būtų. Tačiau dabar, jį pamačiusi ir pajutusi, kaip šoktelėjo kraujospūdis, kas visuomet tokiais atvejais nutikdavo, stebėjau, kaip dar pajėgiu kas rytą išlipti iš lovos. Ir vis dėlto jis nė iš tolo nebuvo panašus į atstumtą meilužį, o tai mane dar labiau siutino.

– Labas, Džekai. – Aš labai didžiavausi savo nerūpestingu tonu. – Gal pasiklydai? Erekcijos sutrikimų klinika yra Brodo gatvėje. O čia Trado.

Mama griežtai sudraudė mane žvilgsniu.

– Aš pakviečiau Džeką, nes jis taip meistriškai įmena paslap-tis, kad pamaniau, jog galėtų mums patalkininkauti.

– Džekas? Rašytojas Džekas Trenholmas? – Detektyvas Railis atsistojo, kairėje rankoje laikydamas šaldytų žirnelių maišelį rankšluostyje. Sumušta vieta veide buvo pradėjusi tinti, tamsėjo, ir man dingtelėjo, kaip jis tai paaiškins žmonėms. Dar giliau įkritau į sofą, mintys apie saldumynus skriejančios sagos greičiu išlėkė iš galvos.

Džekas įtariai nužvelgė detektyvą.

– Taip, tai aš. O jūs?..

– Detektyvas Tomas Railis iš Čarlstono policijos departamento. – Jis padavė ranką ir vyrai pasisveikino. – Esu didelis jūsų gerbėjas. Mano tėvai, seserys, aš – visi laukiame pasirodant naujos jūsų knygos. Nepamenate, kad būtų reikėję taip ilgai laukti.

Džeko veidu nuslinko tamsus šešėlis.

Jo rykštė ir kadai mano gerbėjas Markas Longas kažkokiu būdu sugebėjo perimti paskiausią Džeko siužetą, kurio veiksmas sukosi apie Luizos Vanderhorst dingimą. Velionė Džulija Manigo pasiūlė jam kitą siužetą, apie savo šeimą, bet po pralaimėjimo Markui Longui Džekas sunkiai gaivelėjosi. Ir, žinoma, neketino atleisti.

Džekas niūriai šyptelėjo.

– Na, kaip čia pasakius, atsirado nenumatytų trikdžių. Tačiau tikiuosi, kad nauja knyga pasirodys kitais metais.

Džekas pamatė žirnių maišelį detektyvo rankoje, paskui jo kaktą, lyg tik dabar pastebėjęs gužą.

– Tai Melė stuktelėjo?

– Ne visai. – Tomas žvelgė tai į Džeką, tai į mane, kažką mintydamas, ir tuomet, tarsi staiga supratęs, išpūtė akis. – Kodėl klausiate? Jinai ir jums yra stuktelėjusi?

Aš atsistojau.

– Pala pala, tik nereikia... – prabilau, dairydamosi į tėvus moralinės paramos, bet jie abu susikaupę skaičiavo Obiusono kilimo siūlus.

Įsikišo Džekas:

– Tik perkeltine prasme.

Nebeturėdama jėgų ginčytis lėtai atsilošiau – nepaisant savigailos bei teisuoliškumo, aš suvokiau, kad jis teisus. Norėdama gelbėti padėtį, kreipiausi į detektyvą:

– Tai ką dabar darysime?

– Nelabai ką. Bijau, kad teks išrausti jūsų sodą, nes nusikaltimo vietos tyrėjai turės viską patikrinti, todėl prašysime kantrybės. Aš

susirasiu daktarę Volen, kai ji grįš po medaus mėnesio, gal padės nustatyti palaikų tapatybę ir išsiaiškinti, kodėl jie buvo paslėpti jūsų namo pamatuose.

Nežemiškas kūdikio kniaukimas apsvijio mus it dūmų sruoga, bet toks tylus, kad būčiau pamaniusi, jog pasigirdo, jeigu ne drebanti mamos ranka, kuria ji dėjo puodelį ant lėkštutės.

Mamos balsas nuskambėjo daug ramiau, negu ji atrodė:

– Sakėte, kad kažką radote prie palaikų. Ar galite pasakyti, kas tai?

Susivokiau purtanti galvą, nors nuo pat tos akimirkos, kai mane pažadino kūdikio verksmas, supratau, kad visos pastangos pasislėpti nuo paklydusių sielų bus pasmerktos nesėkmei.

– Tai senoviniai nėrinuoti marškinėliai ir kepuraitė, kokiais vaikus puošia krikštynoms. Ir pirma mintis, kuri ateina į galvą, kad vaiku nebuvo tiesiog atsikratyta. Kadangi kūdikis palaidotas su krikšto rūbeliais, tai leidžia manyti, jog jis prieš tai buvo pakrikštytas arba taip aprengtas dėl kokios nors svarbios priežasties.

Verksmas pasidarė toks garsus, kad maniau, jog tikrai turėjo girdėti ir kiti, bet jau seniai žinojau, kad tokia dovana ar nelaimė, kad ir kaip vadintum, skirta tik nedaugeliui.

Mama atsistojo, o tuomet sukilo ir kiti.

– Ką gi, nebenorime jūsų ilgiau trukdyti. – Ji įsikibo detektyvui į parankę ir nuvedė per fojė prie lauko durų. – Jeigu kils kokių klausimų, būtinai skambinkite.

Jau buvau beklausianti, ko ji taip skubinasi, bet staiga ant sprando pajutau šalto oro gūšį, lyg į tą vietą būtų įbesta pora nematomų akių.

Tėtis su Džeku susirūpinę žiūrėjo, kaip mama kone stumte išstūmė detektyvą į verandą, paskui, atsainiai atsisveikinusi, užtrenkė jam prieš nosį duris. Jos krūtinė iš įtampos kilojosi ir, pripaudusi ranką prie širdies, ji priėjo prie manęs.

– Ar ką nors matei? – paklausė ji, ir tėtis su Džeku susiprato, kad klausia ne jų.

Aš papurčiau galvą net nesidairydama, nes šaltis ant sprando nesilpo. Mama suspaudė man ranką.

– Mele, ar šiandien nors kartą girdėjai kūdikio verksmą?

– Ne, – sušnabždėjau supratusi, kur link ji suka.

– Jis iki šiol tylėjo ne be priežasties. Ir pravirko greičiausiai dėl to, kad atrasti jo palaikai. – Ji nutilo, ir aš pabandžiau patraukti ranką. – Arba dėl tavo nėštumo.

Man sukilo baimė, nenorėjau nieko apie tai žinoti ir beviltiškai ieškojau žodžių, kaip iš viso to išsivaduoti.

Džekas priėjo prie mamos.

– Ar kūdikiui kilo pavojus?

Hormonai, mano sutinęs kūnas, ankšti rūbai, šaltas alsavimas į sprandą ir vaiduokliškas verksmas – visa susimokė prieš mano nusistatymą nepraskysti. Atsisukau į Džeką, arčiausiai stovintį kandidatą sugerti mano ilgai kauptos įtampos protrūkį, nors jis ir nebuvo pagrindinė tos įtampos priežastis, – nepaisant to, kas nutiko tarp mudviejų, aš iki šiol jį mylėjau visa širdimi, kiek tik įmanoma mylėti kitą žmogų.

– Dabar jau pradėsi rūpintis? Visą mėnesį negirdėjau iš tavęs nė žodelio – nei kaip laikausi aš, nei kaip kūdikis, – o dabar štai bandai įsikišti ir apsimesti, kad kūdikis tau kažką reiškia. – Nuri-jau ašaras, įniršį, bejėgiškumą.

Tėtis sukrenkštė.

– Tiesą sakant, Mele...

Aš jį nutraukiau ir vėl kreipiausi į Džeką:

– Mama nori pasakyti, kad tas, kas buvo rastas dėžėje po namu, kitaip tariant, tas, kas buvo dingęs, dabar mano, jog manyje rado giminingą sielą, nes esu nėščia.

Tėtis vėl bandė prabilti:

– Mele, Džekas, tavo mama ir aš...

Parodžiau ranka jam nutilti, kad nenutrauktų mano tirados.

– Mama įsitikinusi, jog mūsų pareiga – nuvesti visas pasiklydusias sielas į šviesą, ji tikriausiai nori, kad ir dabar jai padėčiau, nors sunkiai įsivaizduoju, kaip prie savo gausių rūpesčių prisiimti dar vieną. Bet mudvi susitvarkysime ir pačios, be tavo pagalbos. Kaip ir su šituo kūdikiu.

Iš visų Džeko veido išraiškų, kiek esu mačiusi – sarkazmo, pašaipos, pykčio, aistros, – šios dar nebuvo nė karto regėjusi, ir ji mane išgąsdino. Jo žvilgsnis pajuodo – tokių tamsių jo akių dar niekada nemačiau, akys truputį išsiplėtė ir jis atrodė kaip žmogus, kuris netikėtai gavo smūgį į paširdžius.

Bet ta mina išnyko akimirksniu – kaip magui mostelėjus kepure tikiesi išvysti kardą, bet pamatai gėlių puokštę. Jo veidą nušvietė ta pati šypsena, kuri puošė jo bestselerių viršelius ir kuri nuo pat pirmos dienos, kai išlipo iš vystyklų, užkariavo nesuskaičiuojamą daugybę moterų. Aš pasiruošiau gintis.

– Jeigu gerai prisimenu, Mele, šitą kūdikį pasidarei ne viena.

Jis palaukė, kol iki galo suvoksiu jo žodžius, ir aš aiškiai jutau, kaip netoliese stovintys tėvai žvilgčioja į viską aplinkui, tik ne į mus su Džeku. Tikriausiai susigūžiau. Ant galvos pastiro plaukai, o šaltis, prasidėjęs ties sprandu, jau buvo apėmęs visą kūną.

Mano smegenys skubiai formulavo atsakymą, bet staiga Džekas užvertė galvą į Venecijos stiklo sietyną, kabantį nedideliame vestibulyje prie laukujų durų.

– Mele! – suriko jis ir, man nespėjus atsikirsti, kad liautųsi vadinęs mane Mele, šoko ant manęs ir parvertė ant grindų. Jam pavyko nugriūti ant nugaros, saugiai laikant mane virš savęs, prie pagrindinės fojė ir pakankamai toli nuo sietyno, kuris nukrito tiesiai toje vietoje, kur ką tik mano stovėta.

Aš buvau tokia sukręsta, kad iš pradžių negalėjau pajudėti ir

likau gulėti ant Džeko, prisispaudusi prie jo visu kūnu, nuo krūtinės iki kojų pirštų.

Jis sunkiai alsavo, bet į mane įsmeigtose akyse žaidė pažįstami žiburėliai, ir pajutau, kaip stipriai susiglaudė mūsų kūnai.

– Visai kaip senais laikais, ar ne, Mele?

Nulipau nuo jo degančiais skruostais ir apgailestaudama, kad švarke nebėra sagutės, kuri ištrūkusi galėtų į jį įsmigti. Atsargiai apeidama stiklo šukes nutipenau pas mamą ir tėtį, kurie nustebę dairėsi tai į mane, tai į sietyną.

– Kas čia atsitiko? – paklausė tėtis – kariuomenėje jo nemokė, kaip paaiškinti nepaaiškinamus dalykus. Tai buvo viena iš priežasčių, dėl kurių prieš daugelį metų mama jį paliko.

Mudvi su mama ilgai žvelgėme viena į kitą, o kai atsisukome į tėtį ir Džeką, ką nors sakyti nebeturėjau jėgų. Giliai atsidusau prisiminusi laikus, kai turėjau savo gyvenimą, o neramos sielos čia pat klaidžiojo sau ir aš nekreipiau į jas jokio dėmesio.

– Sugrižo, – tariau ir stiprus šalto vėjo gūsis sviedė tuos žodžius atgal man į veidą.

*Aš vis verkiau galvodama apie senelės žodžius,
kad turiu susivokti, ko noriu, ir tuomet būti pasiruošusi
už tai kovoti. O ką, jeigu tai bus net du dalykai?
O ką, jeigu jau praradau abu, nes per savo kvailumą
nesupratau, kad juos turiu, kai jie buvo mano.*

Marchet Butler nuotr.

KAREN WHITE (Karen Vait, g. 1964 m.) – JAV rašytoja, daugiau nei 30 bestselerių autorė, jos kūriniai verčiami į 15 kalbų. Lietuvių skaitytojai jau pamėgo autorės romanus „Stiklo skambesys“, „Prarastos valandos“, „Pakrantės medžiai“, „Naktis, kai užgeso šviesos“, „Svajonių medis“, „Paskutinė naktis Londone“.

„Sugrįžimas į Trado gatvę“ yra ketvirtasis romanas apie nekilnojamojo turto agentę Melaniją Midlton. Ji tetrokšta ramios kasdienybės, tačiau tvarkydama senųjų Čarlstono pastatų pardavimo reikalus nuolat susiduria su paslaptimis, kurios atgyja kaskart jai peržengus šių namų slenkstį. JAV Pietų valstijų pasakojimo tradicijų ir mistinių paslapčių persmelkti pirmieji trys serijos romanai „Namas Trado gatvėje“, „Mergina iš Legaro gatvės“ ir „Nepažįstamieji Montagju gatvėje“ jau subūrė ištikimų skaitytojų ratą.

Melanijos gyvenimas verčiasi aukštyrų kojomis – ji laukiasi. Nors ir dūžtančia širdimi, ji atmeta kūdikio tėvo Džeko Trenholmo, istorinių romanų rašytojo stulbinamai mėlynomis akimis, siūlymą tuoktis. Ji įsitikinusi, kad Džekas peršasi ne iš meilės, o norėdamas pasielgti garbingai, todėl nusprendžia kūdikį auginti viena. Tačiau iš tikrųjų Melanija visiškai nepasiruošusi kūdikio atėjimui – įprastas gyvenimas ima slysti iš rankų.

Lyg to būtų maža, kone iš niekur išdygsta Gilbertų šeima ir ima reikšti pretenzijas į Trado gatvės namą. Melanijai niekaip nepavyksta baigti namo remonto, o padėtį dar labiau apsunkina pamatuose aptiktas šiurpus radinys. Netrukus ima strigti vis tie patys trys fortepijono klavišai, ir vis dažniau pasigirsta gailus kūdikio verksmas.

ISBN 978-609-466-698-8

TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt